

Vänsterpress om Islamiska staten, Turkiet och kurderna – oktober 2014

Under striderna mellan Islamiska staten (IS) och kurder i syriska staden Kobane har de kurdiska styrkorna uppvisat en enastående kampmoral och stått emot numerärt och överlägset beväpnade IS-styrkor i närmare en månad. Samtidigt har Turkiet uppvisat en oerhörd cynism, genom att på olika sätt försvåra kurdernas försvarskamp – det är helt uppenbart att den turkiska regimen hellre ser att IS segrar än att kurderna gör det. Detta kommer säkerligen att få stora konsekvenser för framtiden.

Tidigare artikelsamlingar om Islamiska staten (IS) och besläktade ämnen: [Vänsterpress om Islamiska staten – september 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – september 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – sept/okt 2014](#) och [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – oktober 2014](#).

Om IS' bakgrund, strategi och taktik m m, se artikeln "Islamiska Staten och framtiden" i [Vänsterpress om Islamiska staten – september 2014](#). För en utförligare historisk genomgång, se [Islamiska statens \(IS\) historia](#).

Martin Fahlgren 18/10 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Inbördeskrig hotar i Turkiet.....</i>	<i>1</i>
<i>Turkiet måste sluta stödja IS</i>	<i>2</i>
Arbetarmakt	3
<i>Intervju med aktivist från den tyska kampanjen för insamling av pengar för vapen åt YPG: "Positivt och entusiastiskt mottagande från hela Europa"</i>	<i>3</i>
Avanti	5
<i>Kobane: Imperialismens hyckleri och det kurdiska folkets heroiska kamp</i>	<i>5</i>
Flamman.....	9
<i>Sätt press på Turkiet.....</i>	<i>9</i>
<i>IS avancerar i Irak – Kobane nära att falla.....</i>	<i>10</i>
Internationalen	11
<i>Enhetslistan röstade mot danska stridsplan i Irak</i>	<i>11</i>
Offensiv	12
<i>Kurdernas långa kamp för nationell frigörelse.....</i>	<i>12</i>
<i>Stöd kurdernas kamp för Kobanê mot IS terror</i>	<i>16</i>
Proletären.....	18
<i>Hur bekämpa Islamiska staten?.....</i>	<i>18</i>
<i>"Våra vänner gav hundratals miljoner till al-Qaida"</i>	<i>20</i>

Arbetaren

Inbördeskrig hotar i Turkiet

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 17/10 2014

Turkiet har för första gången på två år bombat kurdiska områden i det egna landet. Därmed ökar spänningarna mellan den kurdiska befolkningen och regeringspartiet AKP. Experter som *Arbetaren* talat med befarar att ett inbördeskrig i sydöstra Turkiet kan vara nära.

Det var sent i måndagskväll som turkiska flygplan bombade kurdiska PKK-mål i de sydöstra delarna av landet. Samtidigt fortsätter de massiva protesterna bland den kurdiska befolkningen, protester som bemöts med allt hårdare våld av turkisk polis. Ett trettiotal demonstrationer har dödats de senaste veckorna och utgångsförbud råder i flera kurddominerade områden.

Många känner sig också frustrerade av att Turkiet fortsätter att hålla gränsen mot Syrien stängd. Anledningen är att på så vis kunna stoppa kurder från att ta sig till den belägrade staden Kobane och hjälpa den svårt trängda YPG-styrkan mot den jihadistiska Islamiska Statens, IS, pågående attacker.

– Man får inte glömma att många tjänar på IS, däribland Turkiets president Erdogan, säger Pär Jönsson, Mellanösternanalytiker på Utrikespolitiska institutet, till *Arbetaren*.

Han följer utvecklingen i Turkiet och Syrien noga och förklarar att den turkiska regeringen ser PKK, som har nära band till den kurdiska försvarsstyrkan YPG, som ett större hot än IS.

– Regeringen i Turkiet vill inte se något kurdisk självstyre i norra Syrien, för det skulle ju även väcka förhoppningar hos turkiska PKK.

Pär Jönsson påpekar att president Recep Tayyip Erdogan troligtvis hellre använder landets stridsvagnar och välutrustade armé för att slåss mot kurderna på hemmaplan än hjälper YPG-styrkorna bara någon kilometer från den turkiska gränsen.

Att Turkiet nu bombat PKK-mål inne i landet, är det ett tecken på att fredsprocessen tagit slut?

– Kriget är i princip på väg att återupptas. PKK har ju hotat att återuppta våldet inne i Turkiet om inte landet öppnar gränsen för att släppa över kurder till Syrien.

Den turkisk-kurdiska vapenvilan inleddes för drygt ett och ett halvt år sedan, men ser alltså för tillfället ut att vara över. Även Kaan Korkmaz som är Turkietexpert vid Totalförsvarets forskningsinstitut, FOI, säger till *Arbetaren* att striderna i norra Syrien har en direkt påverkan på säkerhetsläget i Turkiet.

– Belägringen av Kobane har visat hur bräcklig fredsprocessen är. Den senaste tidens händelser kan mycket väl innebära att eldupphöret i Turkiet kollapsar, säger han.

Kaan Korkmaz tror inte att Turkiet, trots press från den kurdiska minoriteten i landet, kommer att öppna gränsen mot Syrien. Precis som Pär Jönsson uppfattar han att Turkiet ser de kurdiska väpnade organisationerna som ett större internt hot än IS och att en öppen gräns därför skulle bidra till att beväpna fienden.

– Av inrikespolitiska skäl skulle det vara väldigt svårt att bidra till att en organisation man slagits mot i 30 år skulle få större tillgång till vapen, säger han.

Han tror också att spänningarna i landet kan komma att öka framöver, bland annat genom ökad polisiär närvaro i de kurddominerade områdena.

– Väpnat våld från båda sidor är naturligtvis en möjlig konsekvens, trots att fredsprocessen har ganska stort folkligt stöd både bland turkar och kurder. Men allt beror på hur regeringen och PKK väljer att agera. Hotet om krig är latent och risken för en återgång till inbördeskrig finns alltid där.

Turkiet måste sluta stödja IS

Daniel Wiklander

Arbetaren 17/10 2014

När detta skrivs håller den syriskastaden Kobane vid Turkiets gräns fortfarande stånd mot islamisterna i IS som belägrar den. De allra senaste uppgifterna talar om vissa framgångar för försvararna, vilket skulle kunna tyda på att något slags försörjningslinje för vapen, ammunition och förnödenheter kunnat öppnas. Det lär vi i så fall inte få bekräftat innan allt är över. Kanske är det önsketänkande.

En sak kan vi vara säkra på – från Turkiet kommer ingen hjälp. Inte till de inringade kurderna i alla fall.

Under flera månader har världens ögon riktats mot IS framfart i Syrien och Irak. De väpnade styrkornas brutalitet har med rätta gjort dem till västvärldens främsta hatobjekt, inte minst för att européer reser ned och deltar i mordandet. USA har satt in sitt bombflyg mot IS – något som dock inte räcker till för att slå tillbaka dem.

Samtidigt har Turkiet, USA:s Natoallierade, hela tiden fungerat som transitland för IS rekryter, som relativt obehindrat kunnat ta sig över gränsen till Syrien. Under de senaste veckornas strider i Kobane har tungt beväpnad turkisk militär dock fattat posto vid gränsen – för att hindra kurdiska frivilliga att ta sig in i Syrien för att hjälpa till i försvaret av Kobane. Turkiets agerande har utlöst våldsamma gatustrider på många håll i landet, framför allt i områden där det bor många kurder. Minst 30 människor har dödats i sammandrabbningar med kravallpolis, och nu talas om att ge samma polis ännu större befogenheter för att slå ned oroligheter.

Varje lösning som Turkiet skulle vara nöjda med innebär nederlag för YPG och YPJ, de kurdiska väpnade styrkor som försvarar Kobane. Antingen det sker genom att IS till slut tar staden och avrättar överlevande försvarare, eller att Turkiet genomför en militär ockupation i området och kastar ut IS – men samtidigt tvingar alla kurder att lägga ned vapnen. Därför begär heller inte kurderna i Kobane någon militär hjälp från Turkiet – bara att vapen och ammunition släpps igenom.

Turkiets president Recep Tayyip Erdogan har deklarerat att hans regering ser IS och kurdiska PKK som lika dåliga, och det är ingen vild gissning att Turkiet hjälpt IS just för att de ska krossa det kurdiska motståndet. På tisdagen bombade turkiskt flyg dessutom PKK-mål i Daglica i sydöstra Turkiet för första gången på två år, i vad som hävdas vara ett svar på beskjutning av en polisstation i samma by.

Islamiska Staten är en av de obehagligaste politiska rörelser som världen skådat sedan den förment socialistiska, men i själva verket radikalkonservativa och rasistiska gerillarörelsen Röda Khmererna, som bedrev sitt skräckvälde i Kambodja under några år på 1970-talet. IS har vuxit fram ur det kaos som skapades när USA och Storbritannien och deras allierade gick in i Irak för 11 år sedan, och har stärkts under det brutala inbördeskriget i Syrien. Deras motståndare i Kobane är å andra sidan del i ett försök att bygga ett annat samhälle än grannarnas teokratier och hårdföra diktaturer. De är värda allt möjligt stöd, men ska stödet

bestå av annat än ord måste Turkiet sluta att backa upp IS och börja släppa igenom materiel och förnödenheter till de stridande.

Skulden för IS härjningar vilar redan tungt på Erdogans regim och dess iskallt beräknande taktik gentemot kurderna. Det är dags för omvärlden att sätta press på Turkiet att ändra sin politik, både mot kurderna i Kobane och mot egna medborgare som protesterar mot regimen.

Uppdaterat: Sedan texten skrevs har försvarsstyrkorna i Kobane lyckats driva ut IS ur stora delar av staden. Det uppgav en av de kurdiska befälhavarna i Kobane för BBC på torsdagen.

Arbetarmakt

Intervju med aktivist från den tyska kampanjen för insamling av pengar för vapen åt YPG: "Positivt och entusiastiskt mottagande från hela Europa"

Arbetarmakts Arbetsutskott

Arbetarmakt 4/10 2014

Nyligen lanserades en kampanj i Tyskland med syftet att samla in pengar för vapen åt Rojavas kamp mot det fascistiska IS. Kampanjen startades av de två vänstergrupperna NAO – Nya Antikapitalistiska Organisationen och ARAB – Antifascistisk Revolutionär Aktion Berlin. NAO var från början en koalition mellan grupper med trotskistisk bakgrund samt den kurdisk-turkiska gruppen SYKP. Numera kan även individer lösa medlemskap och många av NAO:s medlemmar har ingen bakgrund i någon av de organisationer som ursprungligen bildade NAO. ARAB är en autonom gruppering.

Arbetarmakt, vars tyska systerorganisation Gruppe Arbeitermacht deltar i NAO, intervjuade via mejl Svenja Spunck från NAO om kampanjen. Hon är 20 år och aktiv i Berlin.

Eduardo Montero

1. Varför beslutade ni er för att starta kampanjen för pengar till vapen åt YPG?

Fascisterna från den så kallade Islamiska Staten intensifierade sina massakrer i Mellanöstern för några månader sedan. Flera tusen människor har redan dödats. Vare sig Iraks central-regering eller Peshmerga, de trupper som tillhör Barzaniklanen, hade vilja eller kapacitet att stoppa IS. Demokratiska enhetspartiets – PYD:s – armé, Folkets självförsvarsenheter – YPG/YPJ, har i samarbete med PKK varit de enda som egentligen kunde hjälpa yezidierna att fly. Just nu så vill IS eliminera de oberoende områden i Syrien som styrs av Kurderna och som är kända under namnet Rojava. Det som utmärker de här oberoende områdena är deras självstyre och de lika rättigheterna för människor oavsett deras uppfattningar, religion, etnicitet eller kön. Därför är de troligen den mest progressiva kraften i regionen. De imperialistiska staterna är vill inte försvara det här området och dess folk. Turkiet, som är allierade med imperialisterna, har stängt sina gränser för folk som vill hjälpa Rojava och nästan inga vapen alls når YPG:s och YPJ:s styrkor. Vi, som revolutionärer och internationalister, beslutade oss för att stödja Rojavas miliser med förhoppningen att slakten av en hel befolkning ska kunna stoppas. Men vi vet förstås att det här bara handlar om ett litet bidrag till kampen mot fascisterna och att det är nödvändigt att organisera en kamp mot det imperialistiska system som orsakade deras framväxt.

2. Vilka är de inblandade organisationerna?

Kampanjen startades förra veckan av NAO och ARAB. De senaste dagarna har flera grupper från varje del av vänstern erbjudit sitt stöd åt kampanjen. Frågor om hur man ska kunna ge ett bidrag kommer in var tionde minut. Det är inte lätt att behålla översikten och vi är över-

väldigade av den positiva responsen för det här projektet. På måndag den 13/10 ska vi lansera kampanjen officiellt genom en presskonferens. Fram till nu har vi bara spridit den genom Facebook. Nästa vecka ska vi samla alla resurser för att bredda kampanjen och dra in alla våra sympatisörer i arbetet. Vi har begränsade resurser men den oväntade succén för kampanjen och hur viktig den här frågan är motiverar oss till 150 procent att arbeta för den.

3. Hur ser mottagandet ut rent allmänt?

Vi får ett positivt och entusiastiskt mottagande från hela Europa, inte bara från politiska grupper av olika storlek, utan också från individer som säger att den här kampanjen är ett stort sett framåt och är precis vad som behövs. Vi beklagar att den etablerade vänstern i form av reformistiska partier och fackföreningar har varit distanserade hittills. Vi uppmanar alla som ser sig själva som progressiva, som internationalister och socialister, att stödja den här kampanjen och att stå emot det imperialistiska och fascistiska hotet mot Mellanöstern.

4. Hur mycket pengar har ni dragit in än så länge?

De senaste fem dagarna har vi dragit in 23 000 euro.

5. Hur drar ni in pengar?

Vi startade som sagt kampanjen på Facebook och har spridit uppropet och bankkontot framförallt där. Vi har också tryckt affischer, klistermärken och flygblad som vi har distribuerat. Det är många i Tyskland som ber om material. Vi försöker att skicka det till dem så fort som möjligt. Det finns också personer och grupper som inte vill skicka oss pengar från sina bankkonton utan som i stället ger oss pengar direkt i handen under demonstrationer eller andra aktiviteter. I torsdags organiserade vi en ett möte med en ögonvittnesrapport från Rojava. Mer än 300 människor fanns i publiken och vi drog in 900 euro.

6. Finns det några juridiska bekymmer i Tyskland när det gäller frågan om att samla in pengar till YPG?

Varför skulle det finnas juridiska bekymmer i att samla in pengar till en laglig organisation? PYD är inte en förbjuden organisation i Tyskland så det är helt och hållet lagligt att samla in pengar åt dem.

7. Kommer ni att försöka sprida kampanjen internationellt?

Det är inte en längre en fråga om att försöka. Vi har fått massor av donationer från olika länder, tex från Sverige, Norge och Österrike. Nya Antikapitalistiska Organisationen har också dragit till sig mer och mer internationell uppmärksamhet efter att den här kampanjen lanserades och vi ser till att komma i kontakt med varje tänkbar rörelse som vill stödja vår kampanj. Men återigen, vi kan inte organisera allting själva pga våra begränsade resurser. Vi är därför tacksamma för och beroende av alla egna självgående initiativ.

8. Vad har ni att säga till vänsterrörelserna och sympatisörer till Rojava i andra länder?

Anslut er till vår kampanj! Ta den till varje hörn av era miljöer för att stödja de kurdiska kamraternas kamp! Låt er inte skrämmas av nationalist, fascister och andra reaktionärer som försöker hålla oss tillbaka. Nu är tiden för internationell solidaritet, tiden för revolution har kommit!

Biji berxwedane Rojava!

Länge leve motståndet i Rojava!

Avanti

Kobane: Imperialismens hyckleri och det kurdiska folkets heroiska kamp

Erdal Kacar

Avanti 8/10 2014

De kurdiska styrkorna YPG och YPJ har försvarat staden Kobane mot ett våldsamt angrepp från ISIS, som både är fler och bättre beväpnade än dem. Denna kamp har inte varit någonting mindre än heroisk. Striden om Kobane har pågått i mer än tre veckor och har intensifierats under de sista dagarna, när kurdiska styrkor har tvingats dra sig tillbaka till centrala Kobane från deras defensiva positioner utanför staden. Det rapporteras nu om intensiv stadskrigföring där YPG och YPJ håller emot ISIS framfart gata för gata.

Förskräckta av utsikterna om en massaker om Kobane faller – och äcklade av Turkiets maskopi med ISIS där de tillåtit dem att passera den turkiska gränsen fritt för att fylla på sina krigsförråd och få medicinsk hjälp – har den kurdiska befolkningen i Turkiet gått ut i ett massuppror mot AKP-regeringen i flera av Turkiets större städer.

Kobane är en stad där omkring 160.000 människor bor, som befinner sig på gränsen mellan Syrien och Turkiet. Kobane kontrollerar gränsövergången Mursitpinar till Turkiet. Det ligger mellan två andra gränsövergångar som kontrolleras av ISIS – Tel Abyad till öst och Jarabulus till väst. Att vinna Kobane skulle ha stor strategisk betydelse för ISIS eftersom det skulle låta dem koppla samman dessa två gränsövergångar och konsolidera sin position i regionen. Det skulle också låta dem få större finansiellt och militärt stöd från den turkiska sidan gränsen.

Kontrollen över Kobane tillföll PYD, den syriska grenen av PKK, år 2011 efter att revolutionen i Syrien bröt ut. Assads regim kollapsade i östra och södra delen av landet och i den kurdiska delen i norr. Assads styrkor blev tvungna att överge dessa regioner, och dra sig tillbaka till att försvara västra Syrien och slåss mot rebellerna i större städer som Damaskus och Aleppo. Islamistiska fundamentalister tog kontrollen över östra och södra delen av landet medan kurder utropade sig självständiga och självstyrande i Rojava, den norra syriska kurdiska enklaven.

Angreppet mot Kobane, som är en del av ett större angrepp mot Rojava, började den 15 september från tre fronter med en ISIS-styrka som beräknats bestå av flera tusen och är beväpnade med tunga vapen som artilleri och pansarvagnar. Trots att YPG och YPJ har ställt upp ett heroiskt motstånd för att stoppa deras framryckning, har ISIS trängt sig närmare och närmare Kobane, och stramat åt sin belägring, tills de slutligen tog viktiga kullar runt staden. Från dessa positioner har ISIS fortsatt bombardera Kobane medan de avancerat till stadens ytterområden. De kurdiska styrkorna har intensifierat sin motoffensiv och försvårat ISIS framfart.

YPG- och YPJ-styrkorna slåss med bara handeldvapen och några pansarvärnsvapen, men de har visat prov på otroligt mod och uppfinningsrikedom. De har hjältemodigt tagit sig an ISIS pansarvagnar, och förstört många av dem effektivt och med stort självförtroende. Trots att de varit numerärt underlägsna på alla fronter har YPG och YPJ utdelat hårda slag mot ISIS, och dödat flera hundra av ISIS stridande. Många kurdiska källor har jämfört motståndet med det mot Hitlers sjätte armé i Stalingrad under andra världskriget.

Kobanes hårdnackade motstånd står i skarp kontrast till den lätthet med vilken Mosul föll i ISIS händer i juni. Ingen trodde att Kobane skulle klara sig så länge mot det massiva angreppet från ISIS. Många har glädjefullt utropat Kobanes fall varje dag under den senaste veckan, där den turkiska staten och media har ropat högst. Men Kobanes motstånd fortsatte trots denna blodtörstiga melodi. Anledningen till att Mosul kunde falla så enkelt var den irakiska regimens fullständiga ruttenhet och den helt demoraliserade odugligheten hos den irakiska armén, tillsammans med den sunnitiska befolkningens missnöje med regeringen.

Kobanes hårda motstånd, ställda inför en övermakt, är tvärtom ett resultat av den järnvilja hos de kurder som försvarar sina egna hem, samhällen och sitt demokratiska självstyre. Utsikten om nationell befrielse och viljan till ett jämlikt och rättvist samhälle driver Kobanes försvarare att slåss med stor beslutsamhet. I de områden som kontrollerats av YPG och YPJ har folket bestämt över sig själva på ett demokratiskt sätt, med massmöten och lokala kommittéer. I denna erfarenhet har vi fått en glimt av vad som kan göras när vanliga arbetande människor ges tillfälle att uttrycka sig själva. Detta faktum förklarar varför kurderna i Kobane har lämnats åt sig själva. Ingen makt i regionen vill se ett område etableras, som är stött och kontrollerat av PKK, eftersom det kunde bli ett exempel för folket i hela regionen.

Men det måste ändå påpekas att idéerna hos den kurdiska självständighetsrörelsen i Rojava och resten av Kurdistan inte är klara i fråga om vilket slags system de vill skapa, annat än att de har en abstrakt idé om att de vill ha någon slags demokrati. De hårda slagen från dessa händelser, gör det emellertid alltmer tydligt för den kurdiska nationen att det som behövs är socialism och internationalism. De kan inte lita på varken USA-imperialismen eller den turkiska!

Krig tenderar att röra upp de spänningar som finns under ytan i samhället och skärper de inblandade motsägelserna. Det har också förmågan att avslöja borgarklassens och imperialismens verkliga och brutala ansikte. Den turkiska regeringens fullständiga tillfredsställelse med den överhängande massakern bara ett par kilometer från landets gränser kan vem som helst se. Efter diskussioner med den turkiska regeringen i Ankara, utropade en av PYD:s ledare, Salih Muslim, att den turkiska regeringen inte ens var villiga att låta PYD köpa vapen och ammunition ”för sina egna pengar” för att ta till Kobane, om inte YPG gick samman med den Fria syriska armén och slogs mot Assad. Detta visar det faktum att den turkiska staten är mer intresserad i sina egna imperieambitioner än lidandet hos ett folk som står på randen till att slaktas.

Det har också varit rapporter från kurdiska källor, som understöts med videobevis, om att ISIS får både förnödenheter och medicinsk hjälp från Turkiet. En video har släppts som visar fyra stridande från ISIS som passerar gränsen in i Syrien från Turkiet nära Kobane fullastade med vapen och förnödenheter. De attackeras därefter av kurdiska styrkor och dödas. YPG parkerade efter detta en stor lastbil på järnvägsspåren som går längs gränsen på den turkiska sidan, eftersom man befärar att de används av Turkiet för att understödja ISIS materiellt. I en

intervju med CNN har den turkiska premiärministern Ahmet Davutoğlu nyligen, när han frågades om Turkiet stödde ISIS över gränsen, svarat att ”ingen kan bevisa detta”. Men när man ser till bevisen är detta inte särskilt övertygande.

Innan ISIS började göra stora rubriker, efter deras blixtnabba framryckning in i Irak och deras fasansfulla halshuggningar av tillfångatagna västerlänningar, var det välkänt att Turkiet både gav stöd och materiella bidrag till rebellstyrkorna i Syrien, inklusive de islamistiska fundamentalister som slogs mot Assad. Turkiet upplät också sitt eget territorium till dessa grupper, inklusive ISIS, för militär träning och medicinsk hjälp.

Vad den turkiska härskande klassen inte förstår är att deras inblandning i det syriska inbördeskriget gör att det riskerar att spilla över in i Turkiet. Detta är en verklig möjlighet givet att samma etniska, religiösa och politiska skiljelinjer som finns i Syrien också existerar i Turkiet, även om proportionerna är annorlunda. Slaget om Kobane leder redan till enorma oroligheter över hela Turkiet. Turkiets handlingar har inneburit ett hårt slag mot de fredsförhandlingar som pågick mellan representanter för kurderna och den turkiska staten för att avsluta det fyrtioåriga kriget med PKK. Det har fördjupat splittringen mellan Turkiet och kurderna och stärker den misstro som existerat i flera decennier. Kurderna är alltmer ursinniga över Turkiets maskopi med ISIS. Något som är särskilt förargande är att Turkiet ställt upp en massa pansarvagnar längs gränsen, som bara ser på medan ISIS kanoner hamrar mot Kobane.

För att göra etter värre har den turkiska armén beordrats att evakuera byar längs den syriska gränsen nära Kobane. Turkisk kravallpolis och armén har attackerat flera tusen civila som samlats i flera av byarna som ligger längs gränsen för att iaktta striderna och för att stödja de som flyr Kobane in i Turkiet. Kurdiska källor säger att syftet med att angripa och försöka skingra iakttagarna är att utrymma området så att de kan ge stöd till ISIS utan vittnen. Att detta stämde visades när en grupp stridande från ISIS passerade gränsen efter flyganfall från USA. Trots att de passerade gränsen fullt synliga för de turkiska styrkorna ignorerade de dem. De blev sedan jagade tillbaka över gränsen av civila på den turkiska sidan gränsen.

ISIS granateld och kulor har också träffat byggnader och en samling av civila iakttagare på den turkiska sidan. Många blev skadade och det var bara ren tur att det inte var någon som dog. Kurdiska källor har påpekat att det är möjligt att turkiska soldater har gett ISIS koordinaterna till byggnader som använts av kurdiska anhängare. Oavsett om detta påstående stämmer, har ISIS tydligt skjutit mot och i flera fall gått in över gränsen på turkiskt territorium. Trots detta har den turkiska armén underlåtit att svara. Detta har av naturliga skäl gjort kurderna frustrerade.

Det turkiska parlamentet antog nyligen en motion som gör att Turkiets väpnade styrkor kan gå med i koalitionen mot ISIS. Motionen begärde också att en buffertzon upprättas i norra Syrien för att skydda Turkiet mot hotet från ISIS. Från kurdernas synvinkel är detta ett direkt hot om att invadera och skingra deras dyrköpta landvinningar i Rojava.

Slaget om Kobane har också ställt USA-imperialismens fullständiga hyckleri i rampljuset. USA tog tillsammans med sina koalitionspartners beslutet att utföra flygbombningar mot ISIS och andra fundamentalister i regionen efter ISIS invasion av Irak. Målet med dessa bombningar sades vara humanitärt – för att förhindra ISIS från att utföra en massaker mot de civila befolkningarna i Syrien och Irak och för att stoppa den irakiska regeringen från att bli helt övertagna.

Under de senaste månaderna har det inte funnits någon som behövt humanitär hjälp mer än Kobanes folk, som har stått inför ett hårt angrepp från ISIS på tre fronter och med ryggen mot ett delvis fientligt Turkiet. USA:s bombningar har varit iögonfallande främst för att det nästan inte förekommit några. De få flygbombningar som har genomförts har gjort lite för att

”försämra och förstöra” ISIS kapacitet. I själva verket har det verkat som att resultatet av bombningarna nära Kobane har varit att ISIS drivits närmare Kobane. Det var bara under de senaste dagarna som USA:s bombningar fått någon materiell verkan på ISIS. Men detta har, av någon anledning, dröjt till allra sista stund när Kobane och dess försvarare redan så gott som är nere på sina knän.

Av detta kan man bara dra slutsatsen att USA-imperialismens intentioner är att låta PYD och YPG krossas innan de tänker göra någonting för att ”rädda” Kobane. Den turkiska regeringens löfte att inte låta Kobane falla står också i motsättning till deras handlingar på plats. Turkiska styrkor ser på medan Kobanes försvarare slåss i en förtvivlat svår strid. Kurdiska representanter för PKK och PYD förutser att turkiska styrkor kommer röra sig mot ISIS i Kobane först när YPG har besegrats. Deras handlingar på plats pekar mot att detta är en riktig bedömning. Det står klart att Turkiet hellre vill se Rojava krossas av ISIS än att låta det bli en inspiration till turkiska kurder. Slaget i Kobane visar att USA är mycket mindre bekymrade med humanitär hjälp än de är med att försvara sina intressen i Irak. ISIS existerade långt innan de invaderade Irak och har genomfört sina grymheter i många år. I själva verket slog kurderna tillbaka Al Nusra-fronten – en föregångare till ISIS – från Rojava år 2012 och 2013. USA började bara ägna uppmärksamhet åt ISIS efter att de hotade deras intressen i Irak. Innan det stödde de och finansierade ISIS genom omvägar.

Kurder över hela världen och de som stödjer dem, inklusive socialister och marxister, är förskräckta över det lidande som Kobanes folks går igenom. Samtidigt inspireras de av den modiga strid som ställts upp av kämparna från YPG och YPJ. Demonstrationer för Kobanes folk har organiserats i flera städer runtom i Europa, inklusive Stockholm, Göteborg och Malmö.

Alla talar om behovet att slåss mot ISIS, men hittills har mycket lite gjorts. Kurderna i Syrien har varit de mest modiga kämparna mot ISIS, men i de välutrustade och välfinansierade islamistiska fundamentalisterna står de inför en överlägsen vapenmakt. Vad som borde göras är att tillhandahålla kurderna i Kobane med de vapen de behöver för att försvara sig. Regeringarna i väst tycker det är viktigare att avsluta vänsterstyret i Rojava, än att ställa upp en verklig kamp mot ISIS. De låter inte ens frivilliga PKK-kämpar passera över gränsen till Kobane för att hjälpa till med försvaret av dess folk.

Under de sista dagarna har enorma protester, som stått på gränsen till uppror, brutit ut i många viktiga städer över hela Turkiet. Våldsamma protester har pågått i Istanbul och Izmir under de sista dagarna, med eldar som tänts på gatorna och sammandrabbningar med polisen. I många kurdiska städer i Turkiet som Diyarbakir, Batman, Mardin och på många andra platser, rapporteras det om våldsamma sammandrabbningar med polisen. När detta skrivs har det rapporterats att 12 demonstranter har blivit dödade i dessa sammandrabbningar.

Det rapporteras från flera turkiska städer att demonstranter har bränt ned det regerande AKP-partiets kontor. Det har varit räder mot och ockupationer av flera polisstationer där vapen konfiskerats från polisen och demonstranterna beväpnat sig. Som svar på detta har den turkiska armén beordrats ut på gatorna i många kurdiska byar och städer. Alla dessa demonstrationer har varit ett svar på PKK:s upprop om att utvidga kampen i Kobane till alla delar av Kurdistan och världen. Det är också en verklig möjlighet att PKK-gerrillorna beordras att återuppta strider med den turkiska armén, vilket skulle innebära slutet på alla fredssamtal.

Slaget om Kobane kan vara den gnista som än en gång försätter den kurdiska nationen i rörelse. Protesterna i Kurdistan och i resten av Turkiet har redan nått proportionerna av ett uppror. Detta kan få revolutionära konsekvenser för Turkiet och Kurdistan som, i sin tur, kan blåsa nytt liv i den arabiska våren och sätta hela regionen i rörelse igen.

Det är marxisters plikt att stödja det kurdiska folket i deras kamp, både i Kobane och i resten av Kurdistan. Men det är också vår plikt att påpeka att den enda vägen till framgång inte är snäv nationalism utan internationell socialism. Det är av denna anledning som vi säger till den kurdiska nationens ledare, till PYD, PKK, BDP och HDP, att bryta sina kopplingar till och upphöra med sitt lönlösa köpslående med den turkiska borgerliga staten. Vi säger till ledarna för kurderna att överge alla illusioner de kan tänkas ha i att USA ska rädda dem. Vi ber dessa ledare att appellera, över huvudet på den turkiska borgarklassen, till arbetare och progressiva element att resa sig mot sina egna regeringar och de illdåd som utförs.

Det kurdiska folket får inte sätta någon tilltro till någon imperialistisk koalition. Varken USA eller Europa kommer göra någonting för att ge ett genuint hemland till kurderna. Och Turkiet kommer bara använda kurderna för att gynna sina egna intressen i regionen. Vad som behövs är en organiserad ansträngning från de kurdiska arbetarna och bönderna med stöd från deras turkiska bröder och systrar.

Den turkiska regeringen är fiender till både turkiska och kurdiska arbetare. Det kurdiska folket måste försöka vinna den turkiska arbetarklassens stöd och bilda en allians mot den falska och repressiva turkiska staten. Så länge den borgerliga regimen i Turkiet förblir vid makten kommer den använda alla sina resurser för att förvägra kurderna sina grundläggande demokratiska rättigheter. En lösning på den kurdiska frågan kan i sista hand bara uppnås genom en revolution i hela Mellanöstern, som kan göra slut på alla de despotiska kapitalistiska regimerna i regionen.

Översättning från engelska av Stefan Kangas.

Flamman

Sätt press på Turkiet

Jonas Thunberg (ledare)

Flamman 14/10 2014

Medan omvärlden nu med rätta förfasas över islamistarmén Islamiska statens (IS) framfart verkar Turkiet mer oroat över kurdiska självständighetskrav och sin egen militära konflikt med PKK (Kurdistans arbetarparti).

Det framgår allt mer tydligt att landet spelar ett fult spel – med kurderna i Kobanes liv som insatser. Turkiets regering verkar hellre vilja se att IS tar över de kurdiska områdena än att det självstyre som har rätt där ska få fortsätta och ge kurderna i Syrien och Turkiet stärkta positioner i framtida självständighetskrav.

Mitt under brinnande angrepp från islamistarmén IS stänger Turkiet inte bara gränsen till de kurdiskt kontrollerade områdena längs den turkiska gränsen, [uppgifter i turkiska dagstidningen Hürriyet](#) under tisdagen gör gällande att de till och med har angripit mål som de betraktar som PKK-kontrollerade.

Därmed har de aktivt bidragit med krigshandlingar mot de redan utsatta kurdiska trupperna. Den turkiska isoleringen av de kurdiskt kontrollerade områdena drabbar försvarskrafterna YPG (Folkets försvarsenheter) hårt, de kan inte fylla på reserverna av mat och ammunition och verkar i skrivande stund ha förlorat ungefär halva staden i hårda stadsstrider med IS. Dessutom förvägrar Turkiet genomresa för de frivilliga från resten av världen som vill ansluta till YPG-truppernas försvar.

Att de kurdiska områdena, styrda av syrisk-kurdiska partiet PYD (Demokratiska förbundspartiet, fritt översatt), har behandlats så illa av Turkiet men även av USA har troligen att göra med den starka kopplingen till det terroriststämplade PKK att göra men även med det

faktum att de hittills har vägrat att ingå under den syriska oppositionens paraply i striderna mot Assad-regimen. Istället har de satsat på att utveckla ett självstyre och har framgångsrikt förhandlat fram vapenvila med båda parter. Ett rimligt agerande utifrån sin egen agenda som tyvärr har gjort att de har anklagats för ”samarbete” med Assad och därmed inte kunnat åtnjuta det stöd som de har förtjänat.

Faktum är att PYD har haft goda skäl att inte ingå i oppositionens allians. Dels har de angripits hårt av oppositionstrupper, enligt många uppgifter ofta värre än av regimen trupper, och dels vägrar oppositionen att erkänna minoriteters rättigheter i ett framtida Syrien. Istället har PYD satsat på civilproduktion av cement för att bygga ut staden, civil polis för att upprätthålla säkerheten och gjort i relation till sin omgivande politiska miljö demokratiska reformer, bland annat vad gäller jämställdhet mellan kvinnor och män.

Samtidigt verkar USA:s bombningar göra lite för att stoppa IS framfart. Enligt [tyska Der Spiegel träffar bara var tionde bomb sitt mål](#) på grund av IS förmåga att gömma sig bland civila. Istället för att försvagas verkar IS styrka bara öka för var dag som går. Det är en mycket oroande utveckling och ett fall för Kobane skulle ytterligare stärka IS.

Osannolikt nog verkar det fortfarande finnas stater och företag som köper olja av IS från IS-kontrollerade områden. Sverige måste inom EU och FN agera för att IS omedelbart isoleras totalt. Vapenleveranserna till IS måste upphöra omedelbart.

Dessutom måste Sverige framför allt verka för att Turkiet pressas att öppna sina gränser, såväl för kurdiska flyktingar från striderna som för mat och vapen- och ammunitionsleveranser till de hårt utsatta kurdiska försvarskrafterna i städerna. Sveriges regering kan också skyndsamt öka de humanitära insatserna i området, det behövs massiva insatser för att lindra det lidande som civilbefolkningen utsätts för i ett synnerligen grymt inbördeskrig.

IS avancerar i Irak – Kobane nära att falla

Henning S Rubin

Flamman 15/10 2014

I skuggan av de hårda striderna kring den kurdiska staden Kobane i Syrien har den islamistiska rebellarmén Islamiska Staten (IS) avancerat vidare i grannlandet Irak.

Irakiska regeringsstyrkor drog sig på måndagen helt tillbaka från staden Hit i Anbarprovinsen. Enligt FN har omkring 180 000 människor flytt från Hit med omnejd under de senaste veckorna. Staden var hemvist för minst 100 000 flyktingar från andra delar av Irak som tidigare i år erövrats av IS.

Kom över stridsvagnar

IS rapporteras ha kommit över stridsvagnar och annan tung militär utrustning i samband med den hastiga reträtten. Enligt många bedömare finns nu en risk att hela Anbarprovinsen kan hamna under IS-kontroll. Provinsregeringen vädjade i helgen till regeringen i Bagdad att begära stöd av utländska marktrupper, något som landets regering tillbakavisade.

Samtidigt dödades dussintals människor i en serie bombattacker i Bagdad och norra Irak. Attackerna misstänks förbereda en ny marktruppsoffensiv av IS, som med hjälp av allierade rebellgrupper tränger de regeringstroga styrkorna alltmer tillbaka.

Flyganfall fortsätter

Utanför Hit använde sig USA i förra veckan av stridsflygplan och attackhelikoptrar för att stoppa IS frammarsch på marken. IS frammarsch i Irak har dock hittills inte kunnat stoppas av de flygattacker som USA och andra allierade genomför. Liknande erfarenheter har man också kunnat göra i grannlandet Syrien. IS lyckades där i förra veckan bryta genom försvaret runt

den kurdiska staden Ain al-Arab/Kobane nära gränsen till Turkiet och intog på fredagen de kurdiska självförsvarsstyrkornas huvudkvarter, men har sedan dess inte lyckats inta hela staden. I området finns uppskattningsvis över 12 000 civila kvar.

Turkiet blockerar gränsen

Turkiska trupper stängde gränsen och hindrade kurdiska frivilliga och material från att nå stadens förvarare. Detta ledde till sammandrabbningar mellan kurdiska demonstrerande och polisen i många städer i hela Turkiet. Vid protesterna öppnade säkerhetsstyrkor och armén eld och dödade minst 31 människor. Detta enligt officiella uppgifter från den turkiska regeringen. I staden Gaziantep nära gränsen till Syrien attackerades ett kurdiskt demonstrationståg av väpnade islamister som dödade fyra personer. Också i Diyarbakir dödades flera människor, enligt kurdiska uppgifter, av medlemmar i det islamistiska partiet Huda Par. I flera delar av landet utlystes undantagstillstånd.

Ledningen för Kurdistans arbetareparti (PKK) anklagade regeringen i Ankara att backa upp övergreppen mot kurderna och för att i smyg stödja IS. Turkiets armé fick i förra veckan parlamentets officiella lov att överskrida gränsen till Syrien. Irans, Syriens och Rysslands regeringar varnade dock Turkiet från att förvärra konflikten i Syrien.

Internationalen

Enhetslistan röstade mot danska stridsplan i Irak

Michael Voss

Internationalen 17/10 2014

DANMARK: 1 oktober godkände det danska parlamentet med stor majoritet att skicka sju F16-plan och nästan 300 militärer till Irak för att delta i de USA-ledda bombningarna mot ISIS. Bara Enhetslistan och en oberoende parlamentsledamot röstade mot.

I september stödde Enhetslistan beslutet att skicka ett militärt Herculesplan till Irak med uppgiften att leverera vapen till kurdiska soldater som kämpade mot ISIS.

De två olika sätten att rösta ligger i linje med den grundläggande inställningen att Enhetslistan vill stöda lokala progressiva krafter som kämpar mot ISIS eller andra reaktionära arméer, men att partiet är mot amerikanskt, brittiskt eller danskt direkt militärt ingripande, vare sig det är bombningar eller marktrupper.

Det är också skälet till att Enhetslistan den 1 oktober också lade fram ett förslag i parlamentet att Danmark skulle hjälpa till att tillhandahålla vapen och humanitär hjälp till de belägrade kurdiska och multietniska områdena i norra Syrien. Några dagar senare började Enhetslistan själv att samla in pengar till vapen åt kurderna.

Under debatten i parlamentet sa Enhetslistan:s parlamentsledamot Nikolaj Villumsen: ”Regeringen föreslår bombningar, som enligt premiärministern kan vara under mer än ett år. Dessa bombningar kan mycket väl leda till att ISIS stärks och att det skapas ännu mer kaos. När civila dödas och utländsk militär återigen bombar Irak kan det öka ISIS’ rekrytering. Det finns många dolda avsikter bakom den allians som regeringen vill att Danmark ska ansluta sig till. Det är med 100 procents säkerhet klart att Saudiarabien och Gulfstaterna inte vill ha demokrati i Irak. Inte heller vill Turkiet ha kurdiskt självstyre någonstans innanför eller utanför Turkiets gränser. Jag är rädd för att Danmark bara kommer att svansa efter stormakternas intressen i regionen.

Vi borde ha lärt oss av de tidigare krig som Danmark deltagit i, att vi istället borde stöda de lokala styrkor på marken som kämpar för demokrati och mänskliga rättigheter. Det är därför

Enhetslistan föreslår direkt stöd till de kurdiska miliserna i Syrien. De har försvarat sig mot Assad och ISIS under mer än tre år. Men nu har ISIS erövrat tunga amerikanska vapen från den irakiska armén i Mosul, och har inlett en offensiv mot de kurdiska områdena kring staden Kobane. Kurderna har stora problem att försvara sig mot dem.

Turkiet är nära allierad till Danmark i NATO, och har stängt gränsen för vapenleveranser till kurderna, men har under årtal tillåtit ISIS' soldater att passera gränsen. Den officiella danska politiken mot kurderna avgörs av regeringen i Ankara. Just nu är det folket som bor i de kurdiska områdena i Syrien som blir offer för detta. Här behöver kurder, araber och kristna vårt stöd. Vi vill att Danmark ska skicka vapen till de sekulära kurdiska trupperna så att de har möjlighet att försvara sig mot ISIS – och humanitär hjälp så att civilbefolkningen kan överleva.”

Förslaget om vapen till kurderna röstades givetvis ner, och bara Enhetslistan röstade för det. Vid en presskonferens två dagar senare, den 3 oktober, överlämnade Enhetslistan 40.000 danska kronor till Saleh Muslim, representant för PYD, kurdernas parti i Syrien som samarbetar nära med kurdiska PKK i Turkiet. Pengarna är öronmärkta för vapen. Vid presskonferensen sa Nikolaj Villumsen:

”Efter att jihadisternas offensiv mot kurdiska områden i Syrien inleddes har vi försökt övertyga regeringen och de andra partierna om att förse de kurdiska försvarsstyrkorna med vapen och humanitär hjälp, men utan något som helst resultat. Nu står ISIS just utanför Kobane och 400 000 civila svävar i fara.

Det är därför vi med bara några få dagars varsel har samlat ihop dessa pengar bland Enhetslistan:s lokalföreningar. Det är bara en symbolisk summa, men vi kommer att fortsätta att samla in pengar. Vi uppmanar alla demokratiska och progressiva krafter i Europa och resten av världen att stöda kampen mot ISIS.”

Sedan dess har Enhetslistan flera gånger upprepat sitt krav till regeringen att förse kurderna med vapen och har använt alla tänkbara parlamentariska sätt att resa frågan. Fram till den 8 oktober har det enda resultatet blivit att också Socialistiska folkpartiet (SF) nu stöder förslaget.

Michael Voss

Michael Voss är medlem i Enhetslistans ledning och i Socialistiska arbetarpartiet, Fjärde internationalens danska sektion.

Översättning: Göran Källqvist

Offensiv

Kurdernas långa kamp för nationell frigörelse

Per-Åke Westerlund

Offensiv 15/10 2014

Det akuta läget i Kobanê har åter ställt kurdernas kamp i världens fokus. De senaste 100 åren har präglats av nästan ständigt pågående strider, uppror och väpnade revolter för ett självständigt Kurdistan.

De regionala regimerna, ofta diktaturer, har tillsammans med imperialismen krossat kurdernas uppror i blod. Det beräknas att över en miljon kurder dödades av turkisk militär under upproren 1925-38. Precis som nu i Kobanê har många gånger över 100 000 människor tvingats på flykt, medan modiga kurdiska soldater har stått för försvaret.

Kurdistan, med omkring 30 miljoner kurder, är en nation som aldrig har kunnat bilda en egen stat. Deras språk och kultur har brutalt förtryckts och förnekats. Deras ledare har fängslats och avrättats.

Imperialismen – i början av 1900-talet främst England och Frankrike, efter andra världskriget i första hand USA – bär huvudansvaret för förtrycket av kurderna. Västmakterna har strävat efter kontroll över de rika oljetillgångarna samtidigt som de understött auktoritära regimer som har slagit ner alla former av revolter. Dessa regimer – i Turkiet, Irak, Iran och Syrien – har under långa perioder varit nära allierade med USA och andra västmakter.

De senaste 100 åren har inneburit ständigt pågående strider, väpnade revolter och uppror för ett självständigt Kurdistan.

Under 1800-talet gjorde flera kurdiska furstar uppror mot sultanen, som styrde det allt mer krisfyllda Osmanska riket. Redan då ingrep England på sultanens sida, både med vapen och för att övertala upprorsledarna att av religiösa skäl sluta upp bakom sultanen.

Den första ryska revolutionen 1905 ledde till omvälvningar även i Mellanöstern. Hoppet tändes om förändring i Persien (Iran), där de revolter som följde slogs ner gemensamt av England och Ryssland.

I det Osmanska rikets kärnområde – det som skulle bli Turkiet – störtades sultanen 1908 av ungturkarna. Dessa utlovade ursprungligen självständighet för kurderna, löften som snabbt sveks. Istället förbjöds alla icke-turkiska organisationer, tidningar och så vidare.

Ett århundrade av extremt förtryck av kurderna inleddes. Med den extrema turkiska nationalismen följde också massakern på en miljon armenier 1915, samt massakrer på och stora folkomflyttningar av kurder.

Under det första världskriget lockades kurdiska och arabiska ledare att från 1916 delta i kriget på Englands och Frankrikes sida, mot utfästelser om självständighet om det Osmanska riket besegrades. I själva verket hade den brittisk-franska imperialismen inga planer på att infria sina löften.

Det hemliga Sykes-Picot-avtalet, döpt efter ländernas utrikesministrar, innehöll en detaljerad karta om hur Mellanöstern skulle delas. Avtalet offentliggjordes när bolsjevikerna tog makten i Ryssland (som dittills varit allierat med England och Frankrike).

Londons verkliga avsikter visades när 600 000 brittiska soldater intog Bagdad i mars 1917. Sykes-Picot-avtalet bekräftades under förhandlingar i San Remo i april 1920, med segrarmakterna England, Frankrike, USA och Italien. Nya stater/kolonier ritades upp: Irak, Transjordanien, Libanon, Syrien och Palestina. Strax därefter utsåg imperialismen också kungar för Transjordanien och Irak.

Trots Sykes-Picot fanns det stora förhoppningar om ett självständigt Kurdistan efter första världskriget. Fredsavtalet i Sévres i Frankrike i augusti 1920 uttalade också att kurder och armenier hade rätt till självständiga stater.

Men för imperialismen var oljan av överordnad betydelse. England ville få kontroll över Mosul och Kirkuk, och för detta behövdes en överenskommelse med Atatürk och de nya herrarna i Turkiet. Regeringen i London och oljebolagen fick ett avtal som gav dem över hälften av oljan (resten fick USA) i utbyte mot ett löfte att inte stödja kurderna. Den engelska armén var samtidigt upptagen i ett krig mot upproriska kurdiska trupper i södra Kurdistan (norra Irak).

Avtalet från Sévres följdes av fredsförhandlingar i Lausanne 1922, sedan Turkiet besegrat Grekland i ett nytt krig. I avtalet från Lausanne fanns inget om kurdernas rätt till självstyre.

Den nya republiken Turkiet utropades den 29 oktober 1923. Detta följdes av avrättningar av kurdiska shejker och att det kurdiska språket förbjöds. Ett drygt år senare, i februari 1925, reste sig hela Kurdistan i det nya Turkiet i ett väpnat uppror. De höll stånd i en månad men krossades när Frankrike gav turkiska trupper fri lejd för att attackera kurderna i ryggen. Parallellt pågick ett befrielsekrig i det brittiskt kontrollerade Kurdistan i norra Irak. De kurdiska rebellerna besegrades först efter intensiva flygbombningar, inklusive med giftgas. Befolkningen tvingades fly upp i bergen. På ett år, fram till maj 1924, minskade befolkningen i Suleymania från 80 000 till 700.

Det är slående hur det nationella förtrycket mot kurderna, liksom deras långvariga kamp, hör samman med arbetarrörelsens kamp. I Turkiet förbjöds 1 maj-demonstrationer 1924. Två år senare blev både socialistiska och kurdiska aktiviteter olagliga.

Högerregimerna, med starka band till USA, har med stora ockupationsstyrkor upprätthållit förtrycket mot kurderna. Samtidigt har kurdernas kamp haft en stark social grund ovanpå det nationella förtrycket. Kurdistan i Turkiet blev ett område i extrem underutveckling, utan vare sig sjukvård, mediciner, utbildning eller vägar.

Det kurdiska språket förbjöds i undervisningen och litteraturen av alla de berörda staterna: Iran, Irak, Turkiet och Syrien. Under hela perioden fanns också starka band över de konstgjorda nationsgränserna, till exempel genom att kurder i Turkiet flydde till Syrien och Irak.

Mellankrigstiden präglades av fortsatta uppror. En ny kurdisk regering, som utropades i Ararat 1929, krossades av flygbomber som brände byarna. 100 000 kurder dödades. 1932, när Irak formellt blev självständigt – men England behöll makten över oljan – inleddes nya revolter i södra Kurdistan. Dessa krossades, men i andra världskrigets slutskede var kurderna nära att besegra den irakiska armén, som räddades av det brittiska flygvapnet. Brittiska trupper hade redan 1941 invaderat Bagdad.

Några år tidigare hade sovjetiska och brittiska trupper störtat shahen av Iran för att förhindra dennes stöd till Tyskland. Kurderna i Iran utnyttjade de nya styrkeförhållandena till att upprätta en egen republik i Mahabad, med en miljon invånare. Den kurdiska flagga som idag

används på demonstrationer är den som användes i Mahabad. Den nya republiken var dock beroende av Sovjets stöd, som drogs tillbaka efter ett avtal mellan Stalin och västmakterna. Efterkrigstiden understryker än mer imperialismens roll. Regimerna i Turkiet och Iran ville till varje pris tillfredsställa de multinationella bolagens investeringar (det vill säga utsugning). Att stoppa alla försök till uppror var en avgörande del.

1950-talet blev en period av återhämtning för kurderna efter de många nederlagen, med undantag för ett bondeuppror i Iran 1952-53. Från 1958 ökade kampen igen, då den irakiska kungen störtades i en kupp och revolutionära stämningar gjorde att Iraks kommunistparti med många kurdiska medlemmar växte snabbt. De nya herrarna i Bagdad gjorde som alla tidigare regimer och svek sina löften till kurderna, som 1961 inledde ett nytt väpnat uppror. De nya stämningarna i södra Kurdistan (Irak) spreds till Turkiet. Kurderna i Turkiet lyssnade på kurdiska radiosändningar från Irak, och nya tidningar och tidskrifter gavs ut.

Militärkuppen i Turkiet 1960 var riktad mot både kurder och mot arbetarrörelsen. Men en effekt när civilt styre tillträdde två år senare blev ett uppvaknande för både arbetarkampen och kurdernas kamp. Det nya socialdemokratiska arbetarparti, TIP, som bildades blev det första som erkände kurdernas rättigheter, om än bara formellt.

Ingen socialistisk eller arbetarorganisation i Turkiet kan nå framgång utan att också ta upp kurdernas rättigheter. Och motsvarande: kurdernas kamp handlar också om kapitalisternas och militärens makt i hela Turkiet. De två följande militärkupperna, 1971 och 1980, var också riktade både mot den revolutionära potential som visades av arbetarklassen, socialister och kurderna. I Irak ledde upproret från 1961 till förhandlingar och ett avtal där kurdernas existens erkändes. Men i verkligheten hände inget och kriget återupptogs flera gånger, till sist efter att den nye härskaren Saddam Hussein tagit makten 1969.

Kurdernas ledare i norra Irak, Mustafa Barzani från partiet KDP, sökte i början av 1970-talet stöd från Iraks ärkefiende Iran. Detta sedan ytterligare ett avtal om rätt till autonomi svikits av Bagdad, som i sin tur närmade sig Sovjet (vilket också innebar att det Moskva-trogna kommunistpartiet underordnade sig Saddam). Som mest mönstrade kurderna 150 000 beväpnade peshmergas.

Samarbetet med shahen av Iran var i praktiken ett samarbete med USA, som fick stort inflytande över Barzanis agerande. Denne ledde sin rörelse mycket auktoritärt och hade inga sociala ambitioner, till exempel att dela upp jorden till fattiga bönder.

När USA senare förhandlade fram ett avtal mellan Iran och Irak upphörde allt stöd till kurderna. Henry Kissinger medgav senare att USA aldrig hade tänkt ge kurderna självständighet. 350 000 kurder dödades när Saddam Hussein tog hämnd. Ett brett område vid gränsen till Turkiet militariserades och kurdiska namn byttes till arabiska.

Men Saddam skulle komma att begå ännu värre brott mot kurderna. Under militärangreppet Anfal 1987-88 dödades 182 000 kurder, varav minst 5 000 i den fruktansvärda gasattacken mot Halabja. Denna gång, liksom så många gånger tidigare och senare, var Västmakterna tysta eftersom de stödde Irak i kriget mot Iran.

I Turkiet fortsatte den massiva militära ockupationen av Kurdistan, med 400 000 soldater. 1984 ledde det fram till att PKK inledde sin väpnade kamp. PKK fick snabbt ett masstöd för vad som uppfattades som en kompromisslös kamp, något som tidigare kurdiska ledare inte hade stått för. Den turkiska statens hårda repression – krigslagar, försvinnanden, massarresteringar och förstörda byar – ökade stödet för PKK.

Masstödet för PKK tvingade fram förändringar. Ett år efter massdemonstrationerna 1990 ändrades språklagen, så att kurdiska inte längre var förbjudet, men ”separatism” var

fortfarande ett brott. PKK:s framgångar begränsades dock av dess politik, inklusive dåd som drabbade civila, avsaknad av demokratiska diskussioner och en stadieteori som innebär att socialismen sköts till bakgrunden.

PKK har i omgångar upprättat baser över gränsen i Irak, vilket flera gånger – till exempel 1994 och 1997 – utnyttjats av den turkiska armén för storskaliga invasioner.

1999 greps PKK:s ledare Abdullah Öcalan och sattes i turkiskt fängelse. Olika initiativ till förhandlingar har följt varav det allvarligaste under det senaste året, med sikte på en varaktig fred med ökade rättigheter för kurderna. Men ett sådant avtal skulle inte kunna ge en varaktig lösning. Nu är ett avtal också mindre troligt på grund av Turkiets roll i striderna i Rojava. I det första Gulfkriget 1991 var USA:s syfte att bestraffa men inte störta Saddam Hussein. Barzani stödde USA:s krig och kurdiska styrkor utnyttjade tillfället att gripa makten i norr. Men när kriget var över för USA:s del släpptes Saddams artilleri, stridsvagnar och helikoptrar fram för att attackera kurderna, inklusive med gas, fosfor och napalm. Först när två miljoner kurder flydde i april 1991 ingrep USA på nytt med soldater – men enbart för att ”flyktingströmmarna utgör ett hot mot stabiliteten i regionen”, enligt USA:s FN-ambassadör Thomas Pickering.

Massoud Barzani, som hade tagit över KDP efter sin far, och ledaren för den konkurrerande organisationen PUK, Jalal Talabani, upplöste de arbetarråd som hade bildats under kriget och tvingades till förnedrande fredssamtal med Saddam. När KDP och PUK senare på 1990-talet stred militärt mot varandra inbjöd Barzani den irakiska armén att delta på hans sida.

USA:s båda krig och ockupationen har dock inneburit en större ekonomisk självständighet gentemot Bagdad för södra Kurdistan (norra Irak), men samtidigt ett ökat ekonomiskt beroende av Turkiet och USA. Barzanis regim mötte också i början av 2011 liknande protester som i andra delar av Mellanöstern, mot arbetslösheten och den sociala nöden. Historien om kurdernas heroiska kamp för nationell befrielse och social rättvisa innehåller många lärdomar. Den visar hur de kurdiska massorna gång på gång, under de värsta förhållandena, har varit beredda till kamp, även med vapen, men också att kampen har förlorats och begränsats av allianser med regimer och imperialistmakter som egentligen aldrig brytt sig om kurdernas rättigheter. Historien visar också hur ekonomiska och nationella intressen sammanfaller. Olja och militärmakt går före alla fina ord om demokrati.

Revolutionär kamp kan inte stanna halvvägs. Massorna i Egypten, där arbetarklassens tyngd var avgörande, fällde Mubarak 2011. Men den ekonomiska makten och militärens styrka lämnades orörd. På motsvarande sätt som kurderna har Egyptens arbetare och unga fått betala ett högt pris för detta.

Kurdernas långa kamp för rätten till nationellt självbestämmande förtjänar allt stöd. Som socialister betonar vi att deras enda pålitliga allierade är arbetare och fattiga i regionen och internationellt. Att kampen drivs mot både lokala och imperialistiska förtryckare och mot det globala kapitalistiska system som skapar nationellt förtryck och krig. ■

Stöd kurdernas kamp för Kobanê mot IS terror

Kristofer Lundberg

Offensiv 15/10 2014

Våldsamma sammandrabbningar och strider utspelar sig i Kobanê där Islamska Staten (IS) fortsätter belägringen och attackerna, som intensifierades den 15 september.

Vittnesmål sprids från de områden som IS har dragit fram igenom. Tortyr, halshuggningar och en fruktansvärd brutalitet. Avhuggna huvuden och händer ligger längs med Kobanê:s gator.

Sedan IS belägring av Kobanê inleddes har 200 000 flytt över gränsen till Turkiet. Enligt FN är 60 procent av de som har flytt barn.

En soldat i den kurdiska försvarsstyrkan YPG vittnar om att de idag (tisdag) lyckats stoppa IS från att ta större delar av staden, men samtidigt är i desperat behov av stöd.

Medan omvärldens regeringar blundar fortsätter motståndskampen i Kobanê, där kurderna försvarar sig. De kurdiska försvarsstyrkorna YPG/YPJ har fått stöd av systerpartiet PKK och har i månader bekämpat IS. Men de är trötta och hårt pressade av IS betydligt tyngre vapen. Hjälp är inte långt borta. Bara någon kilometer bort, vid den turkiska gränsen, trängs tusentals kurder som vill ansluta sig till försvaret, men stoppas av de turkiska myndigheterna. Flera gånger de senaste veckorna har ändå såväl gerillasoldater från PKK som aktivister kunnat bryta sig igenom avspärningar och passera gränsen in till Kobanê.

I takt med att martyrernas kroppar börjar komma tillbaka till Bakur från Kobanê ökar också spänningarna inne i Turkiet. Begravningar har förvandlats till stora sorgemarscher och beväpnade kurdiska demonstrationer och kravaller utspelar sig. 10 000-tals är ute på gatorna i solidaritet med Kobanê, men också mot den turkiska regeringen, som svarat med brutal repression som hittills dödat 40.

Det allt mer spända läget har lett till att PKK har flyttat in sina gerillasoldater från Bashur (södra Kurdistan, i Irak) till Bakur (norra Kurdistan, i Turkiet) vilket Turkiet besvarat med att attackera PKK militärt.

”Turkiska krigsplan attackerar Kurdiska arbetarpartiet PKK i sydöstra Turkiet under söndagen”, rapporterar Reuters. ”F-16- och F-4-krigsplan lyfte från Diyarbakir och Malatya och släppte ett regn av bomber över PKK,” skriver tidningen Hurriyet.

Attacken mot PKK måste uppfattas som att Turkiet bryter den turkisk-kurdiska fredsprocessen och provocerar alla som har sett hur den turkiska regeringen har blundat för IS brutalitet.

Miljoner kurder följer nu den händelseutveckling som utspelar sig där de själva befinner sig i de tragiska händelsernas centrum.

Den internationella arbetarrörelsen har nu ett ansvar att agera och borde utlysa en massiv solidaritetskampanj med det kurdiska folket samtidigt med protestaktioner riktade mot den turkiska regeringens blockad av förstärkningar till Kobanê.

Den turkiska arbetarklassen och dess organisationer, fackföreningar och vänsterpartier har ett ansvar att ena kampen och bör utlysa strejker och massdemonstrationer med stöd till kurdernas kamp i Rojava (västra Kurdistan, i Syrien) och Bakur i Turkiet.

I Sverige har flera möten, demonstrationer och manifestationer organiserats, vilket även uppmärksammades av exempelvis RT (ryska SVT). Rättvisepartiet Socialisterna har varit extremt delaktiga i dessa solidaritetsdemonstrationer (läs mer på sidan 3).

Idag är det tydligare än på länge att kurdernas kamp är en del av en internationell kamp mot kapitalism, imperialism, nationellt förtryck och nattsvart reaktion i form av religiös extremism och terror, som förtjänar vårt stöd.

Proletären

Hur bekämpa Islamiska staten?

Patrik Paulov

Proletären 15/10 2014

Det är USA:s krig som skapar terrorism. Istället för imperialismens bomber: Stryp Islamiska statens oljeexport och stäng gränserna för IS-krigare.

På kort tid har Islamiska staten (IS) seglat upp som den västerländska civilisationens fiende nummer ett. Det är en tacksam fiende. Dess terror i Syrien och Irak väcker med rätta avsky världen över.

Det har resulterat i att en bred opinion i västvärlden accepterar de USA-ledda bombningarna som den enda realistiska möjligheten att stoppa IS.

Och visst det går att förstå den oerhörda desperation och fruktan som befolkningen i norra Syrien känner när Islamiska statens styrkor rycker fram i Kobane/Ayn al-Arab och andra områden.

Men imperialismens bomber är inte vägen att rädda liv och bekämpa terrorism. Upptrappade krigsinsatser från USA och Nato är inte vägen att skapa fred och bygga demokratiska samhällen med respekt för mänskliga rättigheter.

De senaste decenniernas bittra erfarenheter är att det är just USA/Natos an-greppskrig, oavsett vilka vackra ord de motiveras med, som orsakar massdöd och skapar en grogrund för terrorgrupper. Se på Afghanistan och Libyen. Eller se på Irak.

För elva år sedan fanns inget al-Qaida i Irak, trots att USA:s dåvarande president George W Bush anförde detta som ett huvudskäl till att landet måste anfallas som en del i "kriget mot terrorismen".

Det var istället USA:s massmördande, underblåsande av sektaristisk splittring och krossande av Baathpartiets sekulära samhällsbygge som beredde vägen för den religiösa extremismen och terrorismen.

2006 grundades al-Qaida i Irak (Aqi). Det är denna organisation som idag har vidgat sin verksamhet till Syrien och går under namnet Islamiska staten (IS).

Den australiensiske-brittiske journalisten John Pilger, som i decennier bevakat i västvärldens krigsförbrytelser i Mellanöstern, stämplar Islamiska staten som "en mutation av västerländsk statsterror".

En organisation som fötts ur västländsk statsterror går knappast att bekämpa med ännu mer västerländsk statsterror.

Islamiska staten (IS) är dock inte den enda fienden för USA och dess vänner. Det är snarare så att Islamiska statens härjningar gett USA en passande förevändning för att stärka sitt inflytande över Irak, efter att merparten av ockupationssoldaterna tvingades lämna landet 2011.

Det har också gett USA en ursäkt för att blåsa nytt liv i drömmen om att störta Syriens president Bashar al-Assad, som ett viktigt steg i försvagandet av den store fienden Iran.

Som Proletären tidigare rapporterat har USA:s kongress beslutat att storsatsa på att skapa en ny icke-extremistisk rebellarmé med uppgift att bekämpa både Islamiska staten och störta den syrisk regeringen. De rebeller som USA, Turkiet och Gulfstaterna tidigare beväpnat,

finansierat och tränat har ju antingen kapitulerat eller anslutet sig till Islamiska staten och likasinnade grupper.

USA betonar att skapande av den nya rebellarmén är ett långsiktigt projekt. På samma sätt betonas att insatserna mot Islamiska staten (IS) inte handlar om att för stunden rädda enskilda städer i Syrien. Nej, det är ett krig som kommer att pågå i många år.

Här avslöjar de styrande i Washington tydligt att de finns större intressen bakom beslutet att bomba syrisk mark.

Om den USA-ledda koalitionen såg kampen mot Islamiska staten och terrorismen i Syrien som en huvuduppgift, då borde man samarbeta med och stödja den syriska regeringsarmén som i årtal kämpat mot IS och andra utifrån stödda terrorgrupper. Istället väljer USA att trappa upp kriget mot Islamiska statens fiende.

Lika avslöjande är Turkiets agerande i förhållande till Folkets försvarsstyrkor (YPG), som är knutna till det syriskkurdiska Demokratiska unionspartiet (PYD).

Den turkiska regeringen har i flera års tid låtit Islamiska staten och andra rebellgrupper agera öppet i Turkiet och fritt passera gränsen till Syrien. Men när kurder i massomfattning vill åka till Kobane och försvara sina familjer mot Islamiska staten stoppas de av den turkiska armén.

Agerandet har lett till massprotester bland kurder i Turkiet. Det är uppenbart att regeringen i Ankara inte alls sörjer över att Islamiska staten angriper det kurdiska folket och dess organisationer, som av Turkiet ses som terrorister.

Precis som USA står Turkiet fast vid att Syriens huvudproblem inte är Islamiska staten utan "Assad-regimen". Den turkiska regeringen har som ett led i "regimskiftet" föreslagit inrättandet av en flygförbudszon i norra Syrien – för att hindra det syriska flygvapnet från att försvara sitt land mot utifrån stödda terrorister.

Finns det något sätt att bekämpa Islamiska staten?

Det måste erkännas att det knappast finns någon omedelbar mirakellösning på ett problem som byggts upp under lång tid. Men visst kan omvärlden och de inblandade parterna göra något, utöver att bistå flyktingarna med humanitär hjälp.

• **Stryp Islamiska statens oljeinkomster!** Dagligen exporterar IS olja för mångmiljonbelopp via Turkiet. Stora oljebolag är inblandade. EU:s Irakambassadör Jana Hybaskova har påpekat att flera EU-länder köper denna olja. Naturligtvis går det att stoppa den storskaliga oljeexporten.

• **Stäng gränserna för IS-krigare!** Svenska medier rapporterar ständigt om hur svenskar reser till Syrien och Irak via Turkiet för att kriga med IS. De som överlever har inga problem att åka hem igen – och sedan tillbaka. Med skärpt gränsbevakning skulle Turkiet kunna stoppa tillflödet av jihadkrigare utifrån.

• **Sluta underminera de som bekämpar terrorismen!** Syriens regering och libanesiska Hizbollah har under flera års tid aktivt bekämpat de grupper som stötts utifrån varnat för att det inte är "demokratikämpar" utan terrorister. Syrien och Hizbollah förtjänar istället stöd. Detsamma gäller de kurdiska YPG-styrkor som försvarar Kobane/Ayn al-Arab och andra orter mot de invaderande terroristerna.

• **Bryt stödet till alla rebellgrupper i Syrien!** Det är detta som gjort att Islamiska staten och övriga terroristgrupper vuxit sig starka. Istället för att träna nya rebeller måste USA, Turkiet och Gulfstaterna se till att stoppa alla pengaöverföringar, vapenleveranser och annat stöd.

Att fortsätta elda under den syriska konflikten kommer bara att stärka terrorismen och förvärra situationen för Syriens plågade folk. De politiska motsättningarna i Syrien måste lösas i förhandlingar, inte genom fortsatt förstörelse av landet.

”Våra vänner gav hundratals miljoner till al-Qaida”

Patrik Paulov

Proletären 15/10 2014

När USA:s vicepresident Joe Biden framträdde vid Harvard universitet i början av oktober överraskande han både studenterna och andra som i efterhand lyssnat på hans tal.

I frågan om vilka som bör skulden till katastrofen i Syrien är han mer sanningsenlig än någon makthavare i Washington tidigare varit.

”Våra allierade i regionen var vårt största problem i Syrien. Turkarna, sauderna, emiratierna etc. Vad gjorde de? De var så fast beslutna att få bort [Syriens president] Assad och i grunden skapa ett sunni-shia-krig via ombud, så vad gjorde de?”, frågade Biden retoriskt och svarade:

”De gav hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton av vapen till vem som helst som skulle kämpa mot Assad trots att de människor som mottog leveranserna var al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadister från andra delar av världen... vi kunde inte övertyga våra kollegor att sluta leverera dem.”

Naturligtvis låtsas Joe Biden inte om USA:s deltagande i att beväpna, finansiera och träna extremistrebeller. Att det skett är väl känt i USA genom avslöjanden i New York Times och andra stora medier. Trots det är Bidens uttalande viktigt då det korrekt avslöjar vad Turkiet, Saudiarabien, Förenade arabemiraten och andra gjort.

Det förändras inte heller av att Joe Biden flera gånger tvingats be om ursäkt för vad han sagt, efter skarp kritik från de utpekade staterna.